

I U 1877/2013-11

UPRavno sodišče REPUBLIKA SLOVENIJA
REPUBLIKE SLOVENIJE INFORMACIJSKI POBLAŠČENEC

Prejetost:	18-03-2015	Štg. znak:	0517
Vrednost:		Vredn.:	
Šifra zadeve:	090-200/2013/3		

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

IN

SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Darinka Dekleva Marguš kot predsednica ter dr. Boštjan Zalar in Liljana Polanec kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Tine Tratnik kot zapisnikarice, ki je o zadevi tudi poročala,

v upravnem sporu tožeče stranke: _____, ki ga zastopa Odvetniška pisarna Matej Erjavec, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-200/2013/3 z dne 16. 10. 2013 in odločbo MNZ, Policija št. 090-63/2013/13 (2061-01) z dne 5. 8. 2013,

na seji 18. februarja 2015

ODLOČILO:

1. Tožba tožeče stranke zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-200/2013/3 z dne 16. 10. 2013 se zavrne.
2. Tožba tožeče stranke zoper odločbo MNZ, Policije št. 090-63/2013/13 (2061-01) z dne 5. 8. 2013 se zavrže.

3. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Z izpodbijano odločbo je Informacijski pooblaščenec zavrnil pritožbo prosilca zoper odločbo Ministrstva za notranje zadeve – Policije, št. 090-63/2013/13 z dne 5. 8. 2013, s katero je bila na podlagi 3. in 11. točke prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (Uradni list RS, št. 51/06-upb, ZDIJZ) zavrnjena prosilčeva zahteva za posredovanje posnetkov vseh njegovih telefonskih razgovorov, ki jih je opravil od vključno 8. 6. 2013 dalje na telefonsko št. 113 in na 07/33-27-200. Omogočen pa mu je bil delni dostop do informativnih izpisov dnevnika dogodkov OKC. V obrazložitvi odločbe Informacijski pooblaščenec glede izjeme iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ pojasnjuje, da ZDIJZ v tem delu napotuje na uporabo določb Zakona o varstvu osebnih podatkov (Uradni list RS, št. 94/2007-upb1, ZVOP-1), ki v 1. točki prvega odstavka 6. člena določa, kaj je osebni podatek. Tudi glas posameznika je osebni podatek, ki ga lahko uvrstimo celo v kategorijo biometričnih osebnih podatkov. Glas poleg identifikacije lahko sporoča tudi vedenjske značilnosti in čustveno stanje posameznika, tako klicatelja, kot tistega, ki klic sprejme. V skladu s tem je tudi zvočni posnetek, kadar so glasovi in vsebina na posnetku prepoznavni, oziroma se lahko na njihovi podlagi določi posameznika, zbirka osebnih podatkov v skladu z ZVOP-1. Po določbah ZDIJZ pa organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu ZVOP-1. Res je sicer, da predmetni telefonski posnetki ne dosegajo standarda neposredne določenosti posameznika, zagotovo pa dajejo na voljo dovolj informacij, na podlagi katerih je posameznika mogoče določiti oziroma individualizirati. Upošteva se navedeno informacijski pooblaščenec meni, da ti podatki predstavljajo izjemo od prosto dostopnih informacij javnega značaja po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. V obravnavanem primeru gre za prosilčeve osebne podatke, saj so bili klici opravljeni iz njegove telefonske številke. Dejstvo, da gre za prosilčeve osebne podatke, pa v postopku dostopa do informacij javnega značaja ni pravno relevantno. V postopku po ZDIJZ se namreč, ne glede na to, kdo je prosilec, odloča, ali dokument kot tak predstavlja informacijo javnega značaja za vse in ne samo za prosilca. Zato v postopku dostopa do informacij javnega značaja prosilcu niso prosto dostopni niti njegovi osebni podatki, če ti predstavljajo izjemo po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, četudi se odpove pravici do varstva osebnih podatkov in dovoli, da se ti podatki javno objavijo. Glede na to, da se v konkretnem primeru na posnetku pojavlja tudi glas zaposlenega na policiji, ki je sprejel klic, pooblaščenec v tem delu še pojasnjuje, da je iz posnetka mogoče razbrati posameznikove vedenjske značilnosti in njegovo čustveno stanje, kar pa v konkretnem primeru ni povezano z opravljanjem njegovega delovnega razmerja, zato je tudi ta podatek oz. ta del posnetka treba prekriti, saj predstavlja osebni

podatek policista. Glede na ugotovljen obstoj varovanih osebnih podatkov; ki so predmet zahteve prosilca, je Pooblaščenec v nadaljevanju presojal, ali je mogoče uporabiti institut delnega dostopa po 7. členu ZDIJZ. Vendar v obravnavanem primeru z institutom delnega dostopa ni mogoče omogočiti dostopa do zahtevanih informacij, ne da bi s tem posegli v varovane osebne podatke, saj jih glede na vsebino postavljene zahteve ni mogoče izločiti iz dokumenta, na način, ki ne bi ogrozil njihove zaupnosti. Prav vse informacije, ki so predmet zahteve prosilca, predstavljajo varovane osebne podatke in s tem izjemo po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Z izbrisom vseh osebnih podatkov pa bi bil dostop do telefonskih posnetkov tudi nesmiseln. Glede izjeme iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ informacijski pooblaščenec poudarja, da morata biti za njen obstoj kumulativno izpolnjena dva pogoja: podatek mora izhajati iz dokumenta, ki je bil sestavljen v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organa in specifični škodni test (razkritje takšnega podatka bi povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa). Prvi pogoj je v konkretnem primeru izpolnjen. Potrebno pa bi bilo opraviti še test škode - ali bi razkritje povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa. V tem delu organ, ki nosi dokazno breme, ni izkazal, da bi razkritje takšnega dokumenta oziroma informacije povzročilo konkretne motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa. Ne glede na to pa je za zavrnitev dostopa do zahtevanih dokumentov dovolj že obstoj ene same izjeme iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Ker konkretni dokumenti predstavljajo izjemo iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, pri čemer delnega dostopa ni mogoče izvesti, je Pooblaščenec pritožbo prosilca, na podlagi prvega odstavka 248. člena ZUP, kot neutemeljeno zavnil.

2. Tožnik vloga tožbo iz vseh razlogov po določbi 27. člena ZUS-1. Meni, da se izpodbijane odločbe tožene stranke ne da preizkusiti, saj dejansko stanje v obrazložitvi odločbe ni v vseh bistvenih točkah opisano, kot tudi niso dovolj natančno navedeni materialni predpisi in določbe, na katere je odločitev tožene stranke oprta. Meni, da so razlogi za odločbo pomanjkljivi in nerazumljivi, pri čemer pa se tožena stranka niti ni opredelila do vseh pritožbenih navedb tožeče stranke. Tožena stranka že pri reševanju osnovnega (pravnega) vprašanja, ali se zahtevani posnetki telefonskih klicev štejejo za osebne podatke po ZVOP-1, izvede pomanjkljivo in pavšalno subsumpcijo. Ne obrazloži na podlagi katerih konkretnih informacij naj bi bilo mogoče posameznika individualizirati, na kakšen način in zakaj, kakšne vedenjske značilnosti in čustvena stanja posameznika je imela v mislih in v kakšni zvezi naj bi te bile z osebnimi podatki. Prav tako se tožena stranka ne opredelil niti do odločilnega kriterija, da je po definiciji posameznika po določbi 2. točke 6. člena ZVOP-1 treba opraviti tudi preizkus, da »način identifikacije ne povzroča velikih stroškov, nesorazmerno velikega napora ali ne zahteva veliko časa.« Tožena stranka ni navedla ne utemeljila kriterija individualizacije. Tožeča stranka je v pritožbi zoper odločbo št. 090-63/2013/13

(2061-01) z dne 5. 8. 2013 opozorila na neskladje pri razlagi, »da naj bi bilo posameznika v tako majhnem kraju, kot je prosilček, na podlagi glasu možnost prepoznati in da gre zato za varovane osebne podatke, ki ne morejo biti javno dostopni«. Potem pa je za iste zvočne posnetke v obvestilu z dne 16. 7. 2013 v drugem postopku št. 071- 102/2012/3 (285-14) presodil ravno nasprotno, in sicer da »v konkretni situaciji zvočni zapis sicer predstavlja nek osebni podatek, vendar nedoločljive osebe in določljivost posameznika ni mogoča brez nesorazmerno velikih stroškov, naporov ali časa«. Tožeča stranka se sklicuje tudi na sorodni primer (odločbo informacijskega pooblaščenca št. 0710-43/2013-9 z dne 12. 11. 2013), v katerem je zavezanec (MNZ) v zvezi z zahtevo drugega prosilca, po posredovanju posnetkov telefonskih razgovorov med drugim presodil, da »zvočni zapis pogovora sicer predstavlja določen osebni podatek, vendar za nedoločljivo osebo, saj v konkretni situaciji snemanja klica na interventno številko določljivost posameznika ni mogoča brez nesorazmerno velikih stroškov, napora in časa za prepoznavo. Šele, ko bi posameznika iz določenega posnetka nedvoumno določili na podlagi strokovne ekspertize, bi posledično takšen posnetek predstavljal zbirko osebnih podatkov. Izjave posameznika ni mogoče šteti kot podlage za nedvoumno določitev lastnika zvočnega zapisa glasu.« Tožena stranka se v izpodbijani odločbi do opisanega neskladja ni opredelila, čeprav jo je na to tožeča stranka izrecno opozorila. ZVOP-1 varuje položaj posameznika pred neupravičenimi posegi pred nosilci državnih pooblastil in drugih posameznikov, ne pa pred posegi posameznika zoper njega samega, saj bi kaj takega bilo v nasprotju s samo naravo varstva pravic. Ob privolitvi posameznika ne more priti do kršitev varstva osebnih podatkov, torej do položaja, kot ga predvideva 3. točka prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Sicer pa je splošno znano razlagalno načelo, da je treba zakonske izjeme restriktivno razlagati in nikakor ne v škodo upravičenca. Posameznik lahko svobodno določa, ali bo določen svoj podatek, sicer zakonsko varovan podatek kot osebni podatek, določil kot javno in splošno dostopen. Temu stališču v prid govori tudi sodba Vrhovnega sodišča, opr. št. II Ips 371/2002. Temu pritrjuje tudi zakonska možnost iz prvega odstavka 8. člena ZVOP-1, da se določene osebne podatke obdeluje na podlagi osebne privolitve posameznika, kar pomeni, da je volja posameznika glede varstva njegovih osebnih podatkov pravno upoštevana in sam posameznik lahko tako odloča, do katere mere bo dopuščal posege v njegovo zasebnost. Če oziroma ko posameznik torej poda svojo privolitve, da se določen podatek ne varuje več oziroma soglaša, da ta postane javno dostopen, ne more priti v nobenem primeru do kršitve ZVOP-1 in uporabe izjeme iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, še posebej pa ne, ko je on sam tisti, ki na podlagi določb ZDIJZ zahteva posredovanje svojega osebnega podatka. Tožeča stranka je v pritožbi zoper odločbo Policije z dne 5. 8. 2013 podala svoje pravno naziranje in se odpovedala pravici do varstva osebnih podatkov za zahtevane telefonske pogovore in dovolila, da ti posnetki postanejo javno dostopni. Pomanjkljiva, nejasna, splošna in materialnopravno zmotna je tudi

presoja tožene stranke, da se na zahtevanem posnetku pojavlja glas zaposlenega na policiji in da je iz posnetka mogoče razbrati posameznikove vedenjske značilnosti in njegovo čustveno stanje. Policist je uradna oseba, ki opravlja po Zakonu o policiji in drugih predpisih uradna dejanja in naloge, zaradi česar pri opravljanju navedenih dejanj ne more spadati pod definicijo posameznika po določbi 6. člena ZVOP-1, tako da v času opravljanja uradnih dejanj ne morejo nastajati varovani osebni podatki v smislu tega zakona. Materialnopravno zmotna pa je tudi presoja tožene stranke, da v konkretnem primeru naj ne bi bilo mogoče uporabiti instituta delnega dostopa in tožeči stranki omogočiti delnega dostopa do zahtevanih dokumentov. V odločbo tožene stranke št. 0710-43/2013/9 z dne 12. 11. 2013 je MNZ za zvočne posnetek telefonskih pogovorov med posameznikom in policistom, ki sprejel njegove klice, odredilo delni dostop do podatkov, kar je dokaz, da je v tovrstnih primerih s tehničnimi sredstvi mogoče zagotoviti delni dostop do podatkov in tako v vsakem primeru zagotoviti morebitno varstvo zasebnosti katerega koli udeleženca v posnetem pogovoru. Glede presoje izjeme iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDUZ pa tožeča stranka meni, da zavezanec, ki nosi dokazno breme, pri vprašanju t.j. testa škode ni izkazal, da bi razkritje takšnega dokumenta ali informacije povzročilo konkretne motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa, zaradi česar se ni dopustno sklicevati na to izjemo. Glede na navedeno naslovnem sodišču predlaga, da izvede obravnavo, in na podlagi opravljene obravnave Odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-200/2013/3 z dne 16. 10. 2013 v celoti odpravi in toženi stranki vrne v ponovno odločanje ter se ji naloži, da tožeči stranki povrne stroške tega postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka paricijskega roka dalje do plačila. V dopolnitvi tožbe vloženi istega dne kot tožba tožeča stranka dopolnjuje tožbeni zahtevek in sicer predlaga, da sodišče odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-200/2013/3 z dne 16. 10. 2013 v celoti odpravi, Odločbo Ministrstva za notranje zadeve, Policija, št. 090-63/2013/13 (2061-01) z dne 5. 8. 2013 v celoti odpravi in organu vrne zadeva v ponovno odločanje ter toženi stranki in Ministrstvu za notranje zadeve, Policiji, naloži, da tožeči stranki povrneta stroške tega postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka paricijskega roka dalje do plačila.

3. Tožena stranka v odgovoru na tožbo v celoti vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi in dodaja, da konkretni zvočni posnetki vsebujejo najmanj pet kategorij osebnih podatkov, ki se nanašajo na lastnosti, razmerja, ravnanja in druge značilnosti posameznika: (1) glasovne značilnosti, (2) govorne in jezikovne značilnosti, (3) druge značilnosti (npr. osebnostne, razpoloženske, čustvene), (4) vsebino govora (t.j. tisto kar je bilo povedano) in (5) spremiljajoče podatke (npr. časovne in prostorske okoliščine klicev). Vsi ti podatki se nanašajo na vsaj določljivega posameznika, ker so podatki oz. posnetki dovolj kakovostni, da je mogoča identifikacija in ker so znane tudi druge okoliščine, na podlagi katerih je

mogoče določiti posameznika (apr. čas klica, tema pogovora ipd.). Zvočni posnetek kot tak torej nedvomno predstavlja osebni podatek posameznika, katerega glas se nahaja na posnetku, saj je posameznik na posnetku določljiv vsaj eni osebi. Da posamezni podatek predstavlja osebni podatek namreč ni treba, da je na njegovi podlagi določljiv vsem oz. vsakomur, dovolj je že, da je določljiv vsaj eni osebi - v tem delu torej ni potreben preizkus, ali identifikacija posameznika ne povzroča velikih stroškov, nesorazmerno velikega napora ali ne zahteva veliko časa, saj je posameznik na posnetku nedvomno določljiv vsaj eni osebi. V konkretnem primeru je primarno treba upoštevati določbo 9. člena ZVOP-1, ki določa, da se osebni podatki v javnem sektorju lahko obdelujejo le, če obdelavo osebnih podatkov in osebne podatke določa zakon. Kot obdelavo osebnih podatkov ZVOP-1 v 3. točki 6. člena določa kakršnokoli delovanje ali niz delovanj, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki, torej tudi posredovanje osebnih podatkov tretji osebi oz. njihovo razkritje javnosti. ZVOP-1 tako javnemu sektorju (kamor spada tudi poliojca) ne dopušča obdelave osebnih podatkov na podlagi osebne privolitve posameznika. V postopku dostopa do informacij javnega značaja tako posamezniku niso prosto dostopni niti njegovi osebni podatki, če ti predstavljajo izjemo po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, torej osebne podatke, kot je to v konkretnem primeru. Tožnik je enako zahtevo za seznanitev z zvočnimi posnetki klicev na št. 113 oz. na 07/33-27-200 vložil tako na podlagi določb ZDIJZ kot ZVOP-1, pri čemer pa je tožena stranka zahtevi tožnika v pritožbenem postopku glede seznanitve z lastnimi osebnimi podatki po ZVOP-1 delno ugodila in mu omogočila delni dostop do zahtevanih zvočnih posnetkov v delu, ki se nanašajo nanj (odločba št. 0710-36/2013/8 z dne 21. 11. 2013). Tožeči stranki je bil tako dostop do lastnih osebnih podatkov iz zahtevanih posnetkov v celoti omogočen. Neutemeljene so tudi tožbene navedbe, da je tožeča stranka drugemu prosilcu omogočila dostop do istovrstnih zahtevanih zvočnih posnetkov. V postopku, na katerega se sklicuje tožnik, je tožeča stranka namreč odločala po določbah ZVOP-1, v zadevi seznanitve z lastnimi osebnimi podatki, na podlagi 30. in 31. člena ZVOP-1, in ne po določbah ZDIJZ. Res je, da gre v obeh primerih za presojo enakih zvočnih posnetkov, vendar pa dostopa do teh posnetkov na podlagi določb ZDIJZ in ZVOP-1 ne gre enačiti, ker gre za dve različni pravni podlagi in posledično je tudi rezultat pravne presoje povsem drugačen. Ker so navedbe tožeče stranke v celoti neutemeljene, tožena stranka naslovnemu sodišču predlaga, da tožbo v celoti zavrne.

K točki 1:

4. Tožba ni utemeljena.
5. V predmetni zadevi je sporno vprašanje ali bi moral organ prve stopnje tožeči stranki na podlagi določb ZDIJZ posredovati posnetke vseh njenih telefonskih razgovorov na telefonsko št. 113 in na 07/33-27-200 od vključno 8. 6. 2013 dalje.

Glede navedenega sodišče najprej poudarja, da se predmetni upravni spor (in pred tem upravni postopek) vodi zaradi dostopa do informacij javnega značaja na podlagi določb ZDIJZ. To dejstvo je potrebno poudariti, saj je bilo kot nesporno ugotovljeno, da je tožeča stranka hkrati z zahtevo po posredovanju posnetkov po določbah ZDIJZ (ki je sedaj predmet sodne presoje v tem sodnem sporu) vložila tudi zahtevo po posredovanju istih podatkov na podlagi določb ZVOP-1 in v okviru tistega postopka, ji je bil po podatkih spisa, delni dostop do zahtevanih posnetkov tudi omogočen (odločba št. 0710-36/2013/8). Tožeča stranka temu ne oporeka. Ker pa gre za dva ločena postopka, ki se nanašata na dva različna zakona (ZDIJZ in ZVOP-1), ki določata različna pravila glede posredovanje podatkov, sodišče tožbenih ugovorov tožeče stranke glede postopanja organa in odločb izdanih na podlagi določb ZVOP-1 v konkretnem primeru ni moglo upoštevati, saj se konkretni spor vodi zaradi odločbe izdane na podlagi določb ZDIJZ. Sodišče tako ni moglo upoštevati navedb, ki jih je tožeča stranka utemeljevala s sklicevanjem na listine, ki jih je priložila tožbi - obvestilo št. 071- 102/2012/3 (285-14) z dne 16. 7. 2013 (za katerega tožeča stranka že sama pove, da ji je bilo izdano v drugem postopku in ne v postopku po določbah ZDIJZ) in odločbo št. 0710-43/2013/9 z dne 12. 11. 2013 (izdano drugi osebi _____), saj iz spisa izhaja, da se nanašata na postopek organa, ki je tekel po določbah ZVOP-1.

6. S sklicevanjem na navedbe organov v odločbah izdanih po določbah ZVOP-1 tožeča stranka tudi ne more utemeljevati „domnevnih neskladij“ med odločbami izdanimi po ZVOP-1 in ZDIJZ, saj veljajo za dostop do lastnih osebnih podatkov po določbah ZVOP-1 drugačna pravila kot za dostop do informacij javnega značaja po določbah ZDIJZ. Kaj je pomembno pri odločanju po ZDIJZ in na kaj je bil organ pozoren, ko je odločal po ZDIJZ, pa je tožeti stranki pojasnila že tožena stranka v svoji odločbi, ko se je tudi opredelila do vseh pritožbenih navedb tožeče stranke. Sodišče poudarja, da je v izpodbijani odločbi tožena stranka popolno in pravilno ugotovila dejansko stanje, ki ga je v bistvenih točkah dovolj natančno opisala, navedla pa je tudi pravilno pravno podlago na kateri temelji njena odločitev. Na navedeno ugotovitev sodišča ne more vplivati niti sklicevanje tožeče stranke na sodno prakso Vrhovnega sodišča RS, saj se sodba opr. št. II Ips 371/2002, na katero se tožeča stranka sklicuje, ne nanaša na primerljivo zadevo, temveč se nanaša vprašanje s področja medijskega prava in sicer vprašanje izročitev ovadbe novinarju in dogovor o objavi ter posledično varstva zasebnosti.
7. Tožena stranka je v izpodbijanem aktu in z dodatno pojasnitvijo v odgovoru na tožbo prepričljivo navedla, da zahtevane informacije predstavljajo varovani osebni podatek uslužbenca policije v smislu 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Sodišče se v tem delu sklicuje na utemeljitev tožene stranke in zato ne bo ponavljalo razlogov za odločitev (drugi odstavek 71. člena ZUS-1). Tožena stranka je tudi dovolj prepričljivo utemeljila, da delni dostop do zahtevanih podatkov ni mogoč oziroma tudi ni smiseln, saj je tožnik do seznanitve s svojim delom osebnih

podatkov prišel v drugem postopku in temu tožnik ne oporeka, javnega interesa za poseg v varovani osebni podatek uslužbenca policije pa tožnik niti ne zatrjuje (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ) in ta iz zadeve tudi očitno ne izhaja, zato je sodišče tožbo zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca z dne 16. 10. 2013 kot neutemeljeno zavrnilo (prvi odstavek 63. člena ZUS-1).

8. Sodišče je na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUS-1 odločalo na seji, kljub drugačnemu predlogu tožeče stranke, ker dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo upravnega akta med strankama dejansko ni sporno. Tožeča stranka v tožbi namreč ugotovljenega dejanskega stanja ne izpodbija.

K 2. točki:

9. Tožeča stranka s tožbo izrecno izpodbija tudi prvostopenjski akt, to je odločbo MNZ, Policije št. 090-63/20123/13 (2061-01) z dne 5. 8. 2013. V tem delu je sodišče tožbo tožeče stranke zavrglo na podlagi 4. točke prvega odstavka 36. člena ZUS-1, saj je glede na specialno določbo 31. člena ZDIJZ mogoče začeti upravni spor v skladu z zakonom le zoper odločbo informacijskega pooblaščenca. To pomeni, da se v upravnem sporu zaradi dostopa do informacij javnega značaja (praviloma) lahko izpodbija le odločba informacijskega pooblaščenca (in ne tudi prvostopenjski akt), če to izpolnjuje pogoje določene v Zakonu o upravnem sporu (ZUS-1). Tako se lahko izpodbijajo dokončni upravni akti, ki posegajo v pravni položaj stranke, torej tisti dokončni upravni akti, ki vsebujejo vsebinsko odločitev o strankini pravici, obveznosti ali pravni koristi (drugi in tretji odstavek 2. člena ZUS-1), ter tisti akti, s katerimi je upravni akt na podlagi rednih ali izrednih pravnih sredstev odpravljen ali razveljavljen, če je bil z njimi postopek odločanja o zadevi končan (prvi odstavek 5. člena ZUS-1).

10. V obravnavani zadevi izpodbijana drugostopenjska odločba Informacijskega pooblaščenca (ob smiselni uporabi prvega odstavka 5. člena ZUS-1 v zvezi z izrecno določbo 31. člena ZDIJZ) izpolnjuje predpostavko iz zgoraj citiranih zakonskih določb o predmetu upravnega spora, saj je z njo postopek odločanja o zadevi končan. Posledično prvostopenjska odločba MNZ, Policije št. 090-63/20123/13 (2061-01) z dne 5. 8. 2013 ni akt, ki bi se lahko izpodbijal v upravnem sporu, zato je sodišče tožbo tožeče stranke v tem delu zavrglo.

K 3. točki:

11. Izrek o stroških temelji na določbi četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, ki določa, da če sodišče tožbo zavrže ali zavrne ali se postopek ustavi, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Zoper sodbo iz 1. in 3. točke izreka ni dovoljena pritožba (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Zoper sklep iz 2. točke izreka je dovoljena pritožba v roku 15 dni od vročitve pisnega odpravka sklepa. Pritožba se vložijo priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo sklepa, zoper katerega se vloga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Pritožbo se lahko vložijo le osebi, ki je opravila pravniški državni izpit (drugi odstavek 22. člena ZUS-1), sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (smiselno drugi odstavek 89. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če ob vložitvi pritožbe pooblaščenec stranke, ki je odvetnik, ne predloži pooblastila, mu sodišče ne dovoli, da bi začasno opravljal pravna dejanja, ampak pritožbo zavrže (peti odstavek 98. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (tretji odstavek 105. a člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ljubljana, 18. februar 2015

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

